

Λόγος του Ξυλομούρη στὸν Δῆμαρχο Μερκούρη.

Καλῶς μὲς ἤλθετε, Δῆμαρχε, Μερκούρη καλῶς ὤρισες, μὲς σ'τὴν Εὐρώπῃ γύρισες καὶ τόσα μὲς ἰσότητες, ἰσπουδασες, ἐρευνήσες, καὶ τὰντελήφθες πάντα, καὶ σὰν ἐπήγες μὲς χαρὰς τοῦς ἄγιους τοῦς Σαράντα, μὲρ σέρδης ζῶτ' Ἀθήνησι σοῦ ὠνάωσαν τρανὸν τῆς χώρας Ἀλβανοί.

Ἄλλ' ἔφριξες καὶ μὲς ματὰ μὲς σ'τὴ μεγάλη Βενετιά, κί' εἶδες Σάν-Μάρκου, γόνδολαις, καὶ τόσαις Βενετομάναϊς τσακίστραϊς καὶ νταρνάναϊς.

Καί σ'τὴν Τεργέστη τράβηξες κί' εἶδες τὸ Μιραμάρ καὶ πῆγες καὶ σ'τὸ Μόναχο τὸν κλασικὸν κουμπάρε, καὶ τὸν δευγμένο Βασιλεῖα στερφάνους μὲ κλάμμα καὶ τοῦπες πῶς τὸν ἔκαναν ἀνάγνωσμα καὶ δρᾶμα.

Ἦπες καὶ μπόρα διλεκτῆ, ποῦ μὲς σ'τὰ Μπαρ ἀφρίξει, πινακοθήκαις κί' ἔμνησες καὶ τοῦ Γαῦζ, καὶ μὲς σ'τὴν Βιέννα, Δῆμαρχε, βῆθες τὸν Καρχάλια, καὶ περπατῶντας λέγατε γιὰ τὸν Ρομφῶν τὰ χάλια.

Καὶ τὸν Λουέγερ γνῶρισες, τὸν Δῆμαρχο σ'τὴν Βιέννα, κί' αὐτὸς ἐνθουσιάζθηκε πραγματικῶς μὲ σένα, κί' ὑπάλληλοι δημοτικὸι σ' ἐπῆραν ἀπ' τὸ χέρι, καὶ σ' ἔτρεχαν ἐδῶ κί' ἐκεῖ νά' ὄγες σπουδαία μέρη.

Καλῶς μὲς ἤλθετε, Δῆμαρχε... κί' ἐγὼ σὲ προσφώνῳ... σ'τὸ Βερολίνο γνῶρισες τὸν Κέσνερ τὸν τρανὸ, κί' ὁ πρῶτος ὁ μηχανικὸς τοῦ δοξασμένου Δήμου θερμὴν ἀγάπην εἶδεις Φιλέλληνας προθύμου, κί' εἶπε πῶς ἔτσι τοῦρχεσαι ν' ἀφήσῃ Βερολίνα, καὶ ν' ἀλθῇ σ'τὴν Ἀθήνα.

Νοσοκομεία μ' ἔκοτασιν ἰθαύμασες Βυρῳάβεια, κί' εἶδες σφαγίτα μὲς φορὰ, ποῦ δὲν γεννοῦν μικροβία, καὶ σὺ γιὰ τοῦτα ζήλησες, κί' ἀληθιὰ νά' ἐλαττήσες καὶ τὸν μεγάλον Καίξερ ἐξήρες κί' ἡμαρτίσες.

Καλῶς μὲς ἤλθετε ραδ' νῆς καὶ ντοῦρος... καλῶς ὤρισες... καὶ μὲς σ'τὴ Λόντρα, Δῆμαρχε, Ἀρόδρος Δῆμαρχοῦς γνῶρισες. Τὴν λιγερὴ σου λεβεντιά τὴν ζήλησιν Ἐγγλεζοῦλο, κί' ὁ Δῆμαρχος σ' ἐκάλεσε καὶ σοῦκανε τραπέζι, καὶ σὺ κοντὰ τοῦ καθίσσε, κί' ἐμάθαμε κί' ἐμαῖς πῶς γνῶρισες τὴν Παίδη του καὶ δύο πρῶταις Μίς.

Κί' ὁ διαρκὴς ὁ Γραμματεὺς τοῦ Δήμου τοῦ Λονδίου μετέχε, καθὼς ἔμαθα, τοῦ γένματος ἐκείνου.

Καὶ τοῦτος λέγεται τραπὴς κί' ἐν πρώτοις Ἐγγλεζοῦλο, καὶ δὲν περνεῖ προσωρινῶς εἰς τὸν Παρκαυόπουλο.

Μετέχε τῆς τιμῆς αὐτῆς κί' ὁ Μεταξὺς ὁ πρεσιβητῆς,

καὶ σ' ἔβλεπαν ἡ Μίς ἡ δὴ, τρεῖ ντιστεχεῖ κορίτσα, καὶ δὲς του καὶ μπαινῶ γυναικα τοῦ Ἀρόδρου τὰ σερβίτσα κί' ὄρεκτικὰ λογῆ, λογῆ, ἔλαττα, λακέρδια, νίτικα, καὶ μὲ τὸν Ἀρόδο Δῆμαρχο μιλούσας Ἀρβανίτικα.

Ἔχετε Πόλισμαν καὶ σεῖς; σ' ἐρώτησε μὲ τόνο...

Πόλισμαν χίτες ἀπῆντησε, πλὸς σταυρωτὸ καὶ μόνο, καὶ τοῦπες γιὰ τὸν Ἀθῆνῶν τὴν λάσπη καὶ τὴν σκόνη, μάλτι καὶ πλούγουρ δηλαδὴ, ποῦ σύννεφα σκάνει,

καὶ σ' ἄκουσε περιεργὸν κί' αὐτὸς κί' ἡ συντροφία του καὶ σοῦδρες γιὰ στυβερὶ καὶ τὴν φωτογραφία του.

Ντὶ Λόντρι Λόρδο Δῆμαρχου, ν' Ἀθῆναι σκυπιτάρ, τοῦ Κραν-δίου βαλατάρ, καὶ κί' αἰσού βγά τί ποῦθι μὲ, τὸ θάρρος μου συχώρα, καὶ ζῶγους σὰν ἀδελοὶ νὰ φιληθῶμε τώρα, κί' ἀκμήν, Λόρδε Δῆμαρχε, καλὸ δὲν γυρισθήκαμε καὶ παραγαπήθηκαμε.

Κί' ἀπὸ τὴν Λόντρα τράβηξες σ'τὰ Ἰακουστά Παρίσια, κί' εἶδες Βερασάγιας, θιάτρα, καὶ θαύματα παρίσια, βῆμα πρὸς βῆμα μέτρησες τοῦ Παρισίου τοῦς δρόμους, κατῆθες μόνος σου νά' ὄγες κί' αὐτὰς τὰς ὑπονομούς, καὶ δίχως μὲ Δημοτικῶς Συμβούλους νὰ μαλλῶνης πῆγες καὶ σὺ γιὰ ρευμασμοῦς σ'τὸ δάσος τῆς Βουλῶνης.

Καὶ Συνεδρίου γιὰ τὸ Γιάζ προδῆρσεως ἐμφρόνης καὶ τὴν τιμὴν κατῶρθεσες τὸ Γιάζ νὰ τὴν φτηνῆρη, καὶ πάντες σ'τὸ Συνεδρίον ἀνέκραζαν συγχρόνως πῶς πρέπει πάντα Δῆμαρχος Μερκούραρος νὰ μέινης.

Κί' ἐφρόντισες κί' ἐμόχθησες γιὰ τόνα καὶ γιὰ τ' ἄλλο καί σ'τοῦ Φαλήρ ἐκάθισες τὸ γέμμα τὸ μεγάλο, καὶ τὰς προποσείς ἤκουσες περὶ στενῆς φίλαις Ἑλλάδος καὶ Γαλλίας.

Κί' ὁ Βασιλεὺς σ' ἐκάλεσε ἀπὸ πρόγυμα μὲ μέρη καὶ σ'τὸ Μπριστὸλ καθίσαστε καὶ τὰπὰτ' ἔχει πέρα, καὶ σοῦ ξεμυστηρήθηκε μετὰ τὸ φαγοπότι πῶς ἔπαιτ' ἀπὸ τὸ Παρὶ τ' ἀρέσ' ἡ Βιέννα πρῶτη.

Κί' ὁ Κυριακούλης, Δῆμαρχε, σὲ βῆρες σ'τὸ Παρίσι, καὶ μὲ ἕναν τρόπο φιλικὸ σὺπες μεγάλο μυστικῶς πῶς ἀπὸ τὸν συμπέθερο σκοπεύει νὰ χωρίση.

Κί' ἐδῶ κί' ἔχει κατὰλαθες μὲ τὸ ζυπνὸ σου μάτι πῶς ἔγινε τὸ κράτος μας τζορτζίνα σ'τ' ἄλλα κράτη, καὶ σοβαρὸς καὶ ἀνοφφους μὲς εἶπες τοικουράτα τὸν νοῦ μας νὰ μὲζώωμε καὶ νὰ τὸν ἐσθολώσωμε, κί' εἶναι καιρὸς ἐφῶναξες νὰ μπουῦμε σ' ἄλλη στράτα, ἀλλῶς βάλου ρήγανη, καπούτσια νὰ μπαλώσωμε.

Καλῶς μὲς ἤλθετε, Δῆμαρχε... σ'τὰ χέρια μου σὲ πέρνω, μὲ κτύπησε τὸ πόδι σου λιγάκι σ'τὸ Κουβέρνο. Ἐρδὶ καὶ Λόντρα Δῆμαρχος, ἐρδὶ κί' ἀπὸ Παρίσι, κί' ἐδῶ ποῦ τραγουδήσαμε πέτρα νὰ μὴ ρατση.

Ἐνα βιβλίον μὲ φοχὴν κατελλήλων σ'τὴν ἰσοχῆν.

Δέλτα Γεωργιάδης, Καθηγητῆς ἐν πρώτοις, κί' ἀκάματος ἀλίθεια καὶ ρέκντης πατριώτης, σωτήριον βιβλίον ἐξέδωκ' ἐν σπουδῇ, περὶ Παλληγηνῶν Συνδέσμων δηλαδὴ. Καὶ διοβαστο νὰ νοιώσῃς, Περικλῆς σουκαρῆ, πῶς θὰ σωθῇ καὶ τοῦτο τὸ κράτος μιά φορὰ.

Μὲ καμπόσας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελαίας.

Ἐστὸ Κατόστημα τὸ μέγα τῶν ἀπόρων ἐθνικῶν ἔχθεσις ἐκ τῶν μεγάλων καὶ τῶν ὄντως ἰνικῶν, ποῦ πγαγίσεις καὶ θαυμάζεις ἔργα γυναικεῖα τόσα καὶ τῶν κυριῶν τὴν δρᾶσιν τὴν ἐξαιρεῖ καθε γλώσσα.

Θερμῶς εὐχαριστοῦμεν τὸν ἐγνωστὸν μας φίλον γιὰ τὴν ἐκίμνησιν του καὶ τὸν θερμὸν τοῦ ζῆλον.